

case endings have disappeared,^a but the accusative has persisted, not to designate the object of a transitive verb, but to denote 'direction' or 'motion towards (a place)', thus:

Egypt	מִצְרַיִם	the heavens	הַשָּׁמַיִם
towards Egypt	מִצְרַיִמָּה	towards the heavens	הַשָּׁמַיִמָּה
Egyptwards		heavenwards	
the city	הָעִיר	there	שָׁם
towards the city	הָעִירָה	towards there	שָׁמָּה
citywards		thither	

The appending of the old accusative ending הַ to denote 'direction' or 'motion towards' applies to a limited number of nouns which will become known from practice. *The accent does not move forward on to the new syllable*, but remains where it was before the הַ was appended.

NOTE: Early grammarians did not realize that this appended הַ is the old accusative ending, but they thought that it was a special device introduced and gave it the name of 'HE LOCALE'.

EXERCISE 10

righteous	צַדִּיק	wilderness	מִדְבָּר
wicked	רָשָׁע	lad, young man	נָעַר
Sheol, Hades	שְׂאֵל	he stood	עָמַד
flesh	בָּשָׂר	he went down, descended	יָרַד
messenger, angel	מַלְאָךְ	woe!	אֹוִי

N.B. The pl. of הָיָה (he was) is הָיוּ (they were) (m. and f.). Similarly

„ רָאָה (he saw) is רָאוּ (they saw) „ and
 „ עָשָׂה (he did) is עָשׂוּ (they did) „

All these verbs are seen to belong to the same class.

(1) קוֹל קָרָא בַּמִּדְבָּר (2) הָאֱלֹהִים יָשָׁב בַּשָּׁמַיִם וּמָשָׁל בְּבְנֵי-אָדָם
 (3) אֲנַחְנוּ קָרָאִים אֶל-יְהוָה, וְהוּא שָׁמַע^b אֶת-קוֹלֵנוּ (4) צַדִּיק

^a The *u* in a name like שְׁמוּאֵל may be a survival of the old nominative, but survivals of the genitive in *i* are doubtful.

^b See p. 66, Note.

אָתָּה יְהוָה הִנֵּתָן לָחֶם לְכָל־בָּשָׂר (5) הַיּוֹם הַזֶּה אָנֹכִי לֹקֵחַ אֹתָךְ
הַשָּׁמַיִמָּה (6) יֵצְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם הַמִּדְבָּרָה (7) אָתָּה
שָׁמַר אֶת־דֶּרֶךְ־הַצַּדִּיק, וְדֶרֶךְ הַרְשָׁע שְׁאַלָּה (8) יֵרֵד יַעֲקֹב
מִצְרַיִמָּה כִּי לֹא הָיָה לָחֶם בְּכָל־אֶרֶץ־כְּנָעַן (9) הַיּוֹם הַזֶּה אַתֶּם
כֹּרֶתִים בְּרִית עִם־יְהוָה (10) הִנֵּה אָתָּה שְׁלַח מַלְאָכִים אֶל־
מֶלֶךְ־מִצְרַיִם וְלֹא יָדַעְתָּ כִּי בָּאֵלֵהֶם יְשׁוּעַת־יִשְׂרָאֵל (11) אוֹי
לָהֶם הָאֲכָלִים בָּשָׂר כָּל־הַיּוֹם וְאַתָּה דְּבַר־יְהוָה לֹא עָשׂוּ (12) כֹּה
אָמַר יְהוָה, אָנֹכִי שְׁלַח אֹתָךְ אֶל־הָעָם הַרְשָׁע הַזֶּה (13) הִלְכוּ
בְנֵי־הַנְּבִיאִים בַּמִּדְבָּר כָּל־הַיּוֹם וּבָעֶרֶב בָּאוּ הָעִירָה (14) טוֹב
לְצַדִּיק הַשָּׁמַר אֶת־תּוֹרַת־יְהוָה, וְאוֹי לָרְשָׁע הַהֵלֵךְ בְּדֶרֶךְ־
אֱלֹהִים אֲחֵרִים (15) וּבְחִלּוֹמוֹ רָאָה יַעֲקֹב וְהִנֵּה מַלְאָכֵי־אֱלֹהִים
יֹרְדִים מִן־הַשָּׁמַיִם (16) אָנֹכִי בָחַר בָּךְ כִּי טוֹב אָתָּה בְּעֵינַי־יְהוָה
(17) עָשׂוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הָרָע בְּעֵינַי־יְהוָה, כִּי לֹא הִבְדִּילוּ בֵּין
הַצַּדִּיק וּבֵין הַרְשָׁע (18) כָּל־בָּשָׂר יָדָעַ כִּי אָתָּה יְהוָה הַזֹּכֵר
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל (19) בְּלִילָהּ הַהוּא שָׁמַע הַנֶּעֱר וְהִנֵּה קוֹל קְרָא
שְׁמוּאֵל שְׁמוּאֵל (20) הַיּוֹם הַזֶּה אֲנַחְנוּ עֹמְדִים עַל־הַר־הָאֱלֹהִים
וְשֹׁמְעִים אֶת־קוֹל־יְהוָה יֵצֵא מִשָּׁמַיִם (21) אֲלֵה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר־סִינַי (22) הָיָה הָאָדָם
כְּאֵלֵהֶם יָדָע טוֹב וָרָע (23) שָׁמַע הָעָם הַיֹּשֵׁב בְּהָר כִּי יֵצֵא
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם

(1) The sons of Jacob went down to Egypt, for they heard that there was bread in Egypt. (2) Behold I am making a covenant with^d you this day. (3) The king saw the sons of the prophets standing in the way and Samuel (was) at (בְּ) their head. (4) Woe unto you who go in the way of other gods, for there is not among ('in') you a man who knoweth the word of the Lord. (5) Thou rememberest the righteous (m. pl.) for Thou art righteous. (6) The lad cried in a loud^e voice, 'my head, my head'. (7) And a great

^a See p. 66, Note.

^b Constr. pl. of עֵיִן.

^c 'That which was evil'.

^d See p. 53, footnote a.

^e In Hebrew it is 'a great voice'.